

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

شباھنگ راد
۱۲ جولای ۲۰۱۵

فقر، گرسنگی و آوارگی میلیونی، از زبان آمار

تخریب زندگانی و کُشت و کُشتار میلیون ها انسان محروم، از جانب امپریالیست ها را در این یکی دو دهه اخیر، نمی توان به طور کامل و حقیقی به تصویر کشید. جنگ و ویرانی، گرانی و نداری، بیکاری و آوارگی بر جهان بشریت سایه انداخته، با شتابی صد چندان در پیش است. سیاست های امپریالیستی تاکنون هزینه بسیار زیادی از مردم ستم دیده گرفته است، سرمایه داران بین المللی، چهره دنیا را در چهار چوبه منفعت شان سازمان می دهند، بر فقر و فلاکت می افزایند. آمار و ارقام تکان دهنده است. ۶۰ میلیون انسان در یک سال گذشته و در اثر جنگ های ارتجاعی و امپریالیستی آواره شده اند - که نیمی از آنها کودکان اند - و هم چنین میلیون ها خانه، با خاک یکسان شده است.

بنابه گزارش اخیر سازمان ملل، ۲۱ میلیون نفر در یمن در شرایط اضطراری به سر می برند که ۱۳ میلیون نفر آنها، غذای کافی برای خوردن ندارند و ۴۹۰۰۰۰۰ فاقد آب سالم و قابل شرب می باشند و ۱۶۰ مرکز درمانی اعم از بیمارستان و درمانگاه به دلیل جنگ بسته شده اند. به زعم طبقات حاکم، همه اینها، در جهت "دمکراسی" و همه اینها در خدمت به زندگی "بهتر" محرومان می باشد!! مردم را از خانه و کاشانه شان آواره و کودکان را از محیط شان دور می کنند، تا جامعه و مردم از شر دیکتاتور ها و مصائب اجتماعی رهائی یابند!!

براستی که با کدامین منطق می توان چنین وضعیت ناهنجار و جنایات هولناکی را در حق انسان های بی دفاع دید و کمترین عکس العملی از خود نشان نداد؟ چگونه می توان تصاویر مخابره شده توسط ارتباطات جمعی امپریالیستی، یعنی آوارگی میلیونی توده های ستم دیده و کودکان را مشاهده نمود، انزجار و تنفر خود را، در درون حبس کرد؟ کُشت و کُشتار مردم بی دفاع و تخریب جوامع متفاوت توسط امپریالیست ها و دار و دسته های رنگارنگ شان، قابل شمارش نیست، البته که ۶۰ میلیون آواره را باید، به حساب، یک قلم از سیاست های ارتجاعی نوشت که امپریالیست ها در حق محرومان - و آنها در یک ساله گذشته - مرتکب گردیده اند و در ادامه و اگر بخواهیم، به دیگر جنایات و اجحافات، به دیگر مرگ و میرها و از جمله، تلف شدن زنان و کودکان که در اثر سهل انگاری سرمایه داران صورت گرفته است را، اضافه کنیم، آن وقت راحت تر می توانیم، به ماهیت جانیان بشریت پی ببریم. به طور نمونه مرگ و میر ناشی از بیماری های مرتبط با آب در سال گذشته از مرز ۹۳۹۷۲۱ نفر گذشته است؛ ۶۹۴۱۳۳۸۳۶ نفر در جهان پهناور پُر از امکانات، از آب آشامیدنی محروم اند؛ ۶۰۲۹۳۳۳ هم در اثر بیماری های واگیردار جان خود را از دست داده اند، روزانه بیش از ۲۱۳۰۰ تن به دلیل گرسنگی جان شان را از دست می دهند؛ بیش از ۵ میلیون کودک در اثر اسهال حاد

در افریقا و آسیا جان شان را از دست می دهند، ۱۵۹۶۶۹ نفر از مادران در هنگام زایمان جان دادند، همچنین ۷۸۰۷۷۰ در یک روز و در اثر ایدز، از بین رفته اند.

در کنار اینها ۱۹ میلیون نفر در انگلستان در فقر به سر می برند و از هر ۳ کودک، ۱ کودک به دلیل نداری والدین شان در زیر خط فقراند؛ بیش از ۱۳ میلیون نفر در ایتالیا در زیر خط فقر زندگی می کنند و صندوق کودکان سازمان ملل (یونسف) هشدار داده است که: "از هر ۵ کودک فرانسوی ۱ نفر زیر خط فقر است؛ ۳۰۰۰۰ نفر آنان بدون سرپناه هستند؛ ۹۰۰۰۰ نفر در محله های فقیر سکونت دارند و هر سال ۱۴۰۰۰۰ کودک مجبور به ترک تحصیل می شوند". از جمعیت ۸۰ میلیونی المان هم، بیش از ۱۲ میلیون نفر آن، فقیراند و از هر ۳ کودک در اسپانیا، ۱ کودک در فقر به سر می برد و بنابه گفته ناصر برهانی «نایب رئیس کانون عالی شوراهای اسلامی کار» خط فقر در ایران ۲۳۰۰۰۰۰ می باشد در حالی که حقوق کارگر ۷۱۲۴۲۵ تومان است و به تبع از آن بیش از ۵ میلیون کودک کار و خیابانی در ایران اسیر باندهای سودجویان اند، و

شک و تردیدی نیست که کنتور آمار و ارقام فوق ایستا نبوده و با سرعتی بسیار بالا در حرکت است. متأسفانه فقر، نداری و متعاقباً گرانی، مردم سراسر جهان را، کلافه نموده است و آنچنان ابعاد دربردی ها، نداری ها و آوارگی ها بالاست که صدای خودی هایشان را هم در آورده است. «گوترس» کمیساریای عالی سازمان ملل متحد در مورد آوارگی ۶۰ میلیونی می گوید: "ماجرای این است که مردم فکر می کنند نوع دوستان می توانند این وضعیت آشفته را جمع و جور کنند، اما این کار امکان پذیر نیست، ما دیگر ظرفیت این کار را نداریم".

آری؛ آنچنان به تباهی کشاندن زندگی مردم بالاست که طبقات حاکم قادر به جمع و جور کردن آنها نیستند؛ آنچنان اوضاع جوامع سرشار از سود را - سرمایه داران بین المللی - در هم ریخته اند که نمی توان جامعه و زندگی میلیون ها کارگر و قربانیان نظام های امپریالیستی را جمع و جور کرد!! چرا که سودجویان نیامده اند تا چاره جوئی نمایند و نیامده اند تا دنیا را برای سازندگان اصلی آن، بسازند و کودکان را از خیابان ها به مدارس هدایت نمایند؛ نیامده اند تا ثروت جامعه را مابین انسان ها تقسیم نمایند و ریشه فقر و نابرابری ها را بسوزانند؛ قصد و مقصودشان سازندگی نیست، بل تخریب بیغوله های کارگران و زحمتکشان و کوچ دادن مردم از موطن شان می باشد؛ نمی خواهند مردم، با اندک درآمد به زندگی بخور و نمیرشان ادامه دهند و طعم دمکراسی و آرامش نیم بند را بچشند؛ نمی خواهند مردم از نعمات و از امکانات جامعه بهره مند گردند و کودکان، در فضائی آرام و فارغ از نداری به تحصیل پردازند. پُر واضح است که این دنیای مردم و خواست کودکان و زنان محروم و ستم دیده نیست؛ این دنیا و جامعه کارگران و زحمتکشان نیست و بی دلیل هم نیست که هر روزه بر میزان اعتراضات کارگری و بر میزان درگیری های اقشار مختلف با حاکمان و زورگویان افزوده و افزوده تر می گردد.

سرمایه داران کاملاً آگاه اند از نارضایتی مردم نسبت به اوضاع کنونی؛ آگاه اند که پتانسیل بسیار بالا و آتشی در درون محرومان ریشه دوانده است و هر آن، آماده طغیان می باشد. بر اساس چنین حقیقتی می خواهند با ایجاد رعب و وحشت و با راه اندازی جنگ های ارتجاعی و تخریبی، مردم را از محیط شان دور کنند. لیبیا و سوریه، از زمره نمونه های جوامع جنگی ست، که در آنها نمی توان نشانی از انسانیت، نشانی از امنیت و آسایش برای محرومان دید. وجود ۱۸۰۰ دسته و نیروی مسلح و ارتجاعی در درون جامعه لیبیا و همچنین، جنگ ارتجاعی و خانه خراب کن چند ساله در سوریه که منجر به آوارگی نزدیک به ۸ میلیون نفر گردیده است، حکایت از آن دارد که نقشه سرمایه داران، نقشه تخریب هر چه بیشتر زندگی مردم، نقشه کوتاه کردن دست جناح های رقیب از نعمات و امکانات جامعه، پیگیری و اجرای عملی و گام به گام نقشه "خاورمیانه بزرگ" است. در پرتوی چنین سیاست ارتجاعی و منفعت طلبانه ای است که جوامع متفاوت را به آشوب می کشانند تا مانع اعتراضات رادیکال توده ئی گردند.

این دنیا و وضعیتی ست که سرمایه داران بین المللی مدافع آنند و طبعاً و در مقابل، روز و روزگار سیاه تری، در انتظار میلیاردها انسان محروم می باشد و نه تنها دامنه و روند آوارگی ها، جنگ و خون و خونریزی در چنین چهارچوبه و مناسباتی، محدود و محدودتر نخواهد گردید بلکه وسعت هر چه بیش تری خواهد یافت.

متأسفانه فقر جهانی شده است و مختص این جامعه و یا آن جامعه نیست، شکاف بس عظیمی را می توان مابین بالائی ها و پائینی ها مشاهده نمود و به دنباله آنها، روز به روز و در اثر سیاست های ظالمانه سرمایه داران، بر انبوه بیکاران افزوده می گردد و کودکان، به دلیل نداری والدین شان در خیابان ها ولواند و در لبه حمله و سوءاستفاده های سودجویان اند. زنان هم به دلایل متفاوت در تیررس حمله اند و سیاست ریاضت کشی، جان مردم را به لب شان رسانده است. در همه جوامع اعتراض است و همه جا مردم نسبت به بی عدالتی های موجود به خیابان ها سرازیر شده اند و همه جا علیه سیاست های جنگ طلبانه و سودجویانه سرمایه داران به صف شده اند و خواهان عدالت و برابری اند.

متأسفانه تصویری بر پایان زندگی وخیم میلیاردها انسان محروم جهان نیست. افزایش اعداد و رقم ها، پیرامون بیکاری و آوارگی و همچنین تلف شدن محرومان و آنهم در اثر سیاست های سرمایه داران بین المللی در اقصا نقاط دنیا، مبین این حقیقت است که تا زمانی، سرمایه داران بر اریکه قدرت تکیه زده اند، جامعه انسانی شاهد تخریب بیش از این زندگانی محرومان خواهد بود.

راه و چاره کار، در نابودی و در به زیر کشیدن مدافعان بی چون و چرای اوضاع کنونی ست، طبعاً و پاسخ به وضعیت دردناک، منوط به عکس العمل مناسب نیروهای مدافع مردمی ست؛ مستلزم آن است تا جنبش های اعتراضی را با برنامه و هدفمندی روشنی، سازمان داد و سرمایه داران را از تحقق سیاست های سودجویانه شان باز داشت. با این اوصاف جلوگیری در افزایش آمار و ارقام آوارگی و خرابی ها، در گرو به صف شدن عملی کمونیست ها و آنهم در تقابل با طبقات حاکم و مدافعانش می باشد، تا زمانی که جنبش های روشنفکری - کمونیستی، از سیاست ها و تاکتیک های معین مبارزاتی و کارساز پیروی ننمایند، سرمایه داران همچنان و گستاخانه تر، بر سرعت پورش خود خواهند افزود و زندگی میلیاردها انسان دردمند را، به تباهی کامل خواهند کشاند.

۱۱ جولای ۲۰۱۵

۲۰ تیر [سرطان] ۱۳۹۴